

Arrest

nr. 124 018 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en een soennitische Pashtou te zijn, afkomstig uit het dorp Boka, district Balkh, provincie Balkh, waar u ook altijd gewoond hebt. U bent tot de negende klas naar school geweest. Uw vader is bij het begin van het regime van Karzai, zo'n 9-10 jaar geleden, een natuurlijke dood gestorven. Uw oom (M.) was tijdens het regime van de taliban commandant. Bij aanvang van het nieuwe regime werd hij opgepakt en zat hij 4,5 jaar in de gevangenis. Daarna werkte hij opnieuw voor de taliban. Hij kwam met zijn collega's naar jullie gemeenschappelijke huis. In 2006 was er een aanval op uw huis, waarbij uw oom (M.) en uw onschuldige broer (N.) doodgeschoten werden. De vrienden en ex-collega's van uw oom begonnen nadien te vragen naar bepaalde wapens van uw oom, die hij eens vervoerd had en waarvoor hij destijds opgepakt was. In 2009 begon u zelf te werken als chauffeur van de arbaki, de lokale politie. U deed dit werk 10 maanden. U werkte voor

(Z.), iemand van uw dorp, aan wie uw moeder gevraagd had of u voor hem kon werken. Zo kon u, dachten u en uw moeder, zichzelf beter beschermen, zowel tegen de vrienden en ex-collega's bij de taliban van uw oom, als in verband met het grondconflict met de neven van uw vader. Voor de dood van uw oom kon u het land nog bewerken, maar nadien niet meer. De vrienden en ex-collega's bij de taliban van uw oom wilden dat u voor hen kwam werken. Sinds u voor de arbaki werkte, vroegen ze ook met meer aandrang naar de wapens die uw oom ooit eens van een ander dorp had meegebracht. Ze wilden ook dat u informatie doorgaf over de activiteiten van de arbaki. U wist echter niets over de wapens, en kon ook geen informatie doorgeven over de arbaki. Op een avond kwam (J.G.), commandant van de taliban van de regio, naar uw huis. Hij zei dat hij u respecteerde als zijnde het neefje van uw oom, maar dat ze u niet meer gingen respecteren als u de wapens en informatie niet geeft die hij vroeg. Hij gaf u een deadline van een week. U informeerde uw commandant (Z.) hierover, maar deze zei dat hij u niet kon helpen.

U vluchtte met uw jongere broer en uw moeder naar uw tante in de provincie Baghlan. U bleef er anderhalve maand, waarin u niet buiten kwam. Met de hulp van uw oom en tante kon u naar het buitenland vertrekken in de lente van 2010. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken werden genomen en u asiel aanvraagde in 2010. U reisde eind 2010 via Macedonië en Servië naar Hongarije, waar u 12 dagen werd vastgehouden en teruggestuurd naar Servië. U verbleef er twee weken in een gesloten centrum en werd naar Macedonië gestuurd. U reisde direct door naar Griekenland, waar een tweede keer vingerafdrukken van u werden genomen. U reisde per schip naar Italië, maar leed schipbreuk. U werd door een Nederlands schip opgepikt en afgezet op een Grieks eiland. U werd 11 dagen vastgehouden en met een document dat zes maanden geldig was vrijgelaten. U reisde verder naar Italië en Frankrijk, waar telkens uw vingerafdrukken werden genomen, en vervolgens naar Duitsland waar u asiel aanvraagde. U werd 48 dagen in een gesloten centrum vastgehouden vooraleer u gerepatriëerd werd naar Italië. U verliet het land binnen de drie weken en reisde via Frankrijk, waar u in Lille gedurende 24u werd aangehouden, naar België. U bent België binnengekomen op 3 mei 2011 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U verklaarde bij aankomst in België 17 jaar en dus nog minderjarig te zijn.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw asiëldossier: taskara van uzelf.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Vooreerst blijkt dat u zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte voordeed als minderjarig. U verklaarde op 4 mei 2011 bij DVZ immers 17 jaar oud te zijn (zie Inschrijving DVZ). Ook op het CGVS beweert u nog steeds minderjarig te zijn, ondanks het feit dat het tegendeel blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (CGVS 23/8/2013 p. 2). Uit het administratieve dossier blijkt immers dat de Dienst Voogdij geoordeeld heeft dat u op 20 juli 2011 minimum 21,3 jaar was. Gezien de ruime afwijking in leeftijd tussen uw verklaring en taskara enerzijds en de medische test anderzijds kan er geen geloof worden gehecht aan uw vermeende minderjarigheid. Bovendien dient hierbij te worden verwezen naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat veel Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zelfs buiten Afghanistan. Veel valse documenten zijn zelfs na gedegen onderzoek door specialisten niet van authentieke te onderscheiden. De waarde van Afghaanse documenten is dan ook relatief.

Uw relaas in verband met uw vrees voor talibancommandant (J.G.) en de ex-collega's en vrienden van uw oom bij de taliban, die u zochten wegens een wapentransport en die u wilden rekruteren, is niet overtuigend.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u weinig kan vertellen over het werk van uw oom, die een belangrijke talib zou zijn geweest, en de reden waarom er zo vaak en zo veel taliban naar uw huis kwamen, ook nog na zijn dood. Hoewel u, behalve de 4-4,5 jaar dat hij in de gevangenis zat, met hem in hetzelfde huis woonde, en hij geregeld naar huis kwam met zijn vrienden en collega's, en hoewel deze collega's en vrienden ook nog na zijn dood naar uw huis zouden gekomen zijn, weet u niet waarom uw oom bij de taliban ging (CGVS 23/8/2013 p. 8). Ook op de vraag wat uw oom deed als talib, kan u in eerste instantie op het CGVS niets specifiek zeggen. U weet zelfs niet of hij vocht of niet. U weet evenmin hoe en door wie hij gearresteerd werd en hoe hij werd vrijgelaten (CGVS 23/8/2013 p. 8). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS kan u dan plots wel een specifieke activiteit van uw oom vermelden, wat toch wel vreemd is (CGVS 28/10/2013 p. 12). U stelt nu dat uw familie dit vertelde, want dat uw oom in een jaar nog geen drie maanden thuis was. Er kan echter wel van worden van uitgegaan dat uw oom u toch minstens na zijn vrijlating over zijn activiteiten zou verteld hebben, en dat ook zijn vrienden en collega's dit bij hun bezoeken voor en na de dood van uw oom zullen gedaan hebben. Tenslotte zou hij volgens u een belangrijk persoon geweest zijn, en hadden zijn vrienden en collega's omwille van hem respect voor u (CGVS 23/8/2013 p. 9 en 10 en CGVS 28/10/2013 p. 11) én

kwamen ze regelmatig bij u en uw oom langs. U diende hen eten en thee op en ze probeerden u volgens uw verklaringen te overtuigen hen te vervoegen (CGVS 23/8/2013 p. 4). Om dit te doen zullen ze toch minstens vertellen wat ze zelf doen, en waarom ze het doen. Na de dood van uw oom kwamen ze nog en spraken over uw oom (CGVS 26/8/2013 p. 9). In de loop der jaren zou u aldus voldoende informatie moeten kunnen opgevangen hebben om gedetailleerd over de activiteiten van uw oom te kunnen vertellen. U blijft hier echter in gebreke.

Ten tweede is het vreemd dat u, om zichzelf te beschermen, bij de arbaki gaat. U geeft hier twee verklaringen voor: u wou zichzelf beschermen tegen de vrienden en ex-collega's van uw oom, en tegen de vijanden van de familie, die al sinds de tijd van uw grootvader verwickeld is in een grondconflict met neven langs vaders kant. Als chauffeur van een arbaki-commandant was uw positie bij de arbaki niet van die orde dat u de taliban die bij u thuis kwamen de baas zou kunnen. Het zou logischerwijze nog tot meer problemen kunnen leiden. Het is evenmin aannemelijk dat u dit deed omwille van de oude vijandschap met uw familie (CGVS 23/8/2013 p.4-5). Het is ten eerste niet duidelijk waarom u dit plotseling zou doen, gezien de vijandschap niet actief was en u nooit getuige was van een probleem met uw vijanden. Gevraagd waarom u zo dringend bescherming nodig had, antwoordt u trouwens heel algemeen, en stelt slechts dat "kinderen soms ook het doelwit worden", maar vertelt u niets concreet over de vijandschap tussen uw familie en die neven van uw vader (CGVS 23/8/2013 p.5). Anderzijds kon u ook nadat u bij de arbaki ging het betwistte land nog steeds niet bewerken (CGVS 28/10/2013 p.6). Het zou trouwens logischer zijn mocht u zich tegen uw familievijanden hebben proberen te beschermen door bij de taliban te gaan: deze wilden al dat u zich bij hen vervoegde, u was opgegroeid bij taliban en uw oom en broer zouden door de Amerikanen gedood zijn, wat nog extra zou kunnen bijdragen aan uw motivatie om bij de taliban te gaan (CGVS 23/8/2013 p.4).

Ten derde is het vreemd dat commandant (Z.) van de arbaki u zomaar aanneemt om voor hem en bij uitbreiding voor de arbaki te werken. Gezien het hele dorp weet dat uw familie banden heeft met de taliban (CGVS 28/10/2013 p. 9), is het niet aannemelijk dat hij u deze job geeft. U verklaart dat jullie van hetzelfde dorp zijn, maar dat is geen voldoende uitleg. U beweert ook dat het uw oom was die bij de taliban was en niet u en dat een persoon niet gestraft moet worden voor de fouten gemaakt door iemand anders (CGVS 28/10/2013 p. 6). Ook dit is geen afdoende verklaring aangezien de taliban nog steeds naar uw huis kwamen na de dood van uw oom, en de arbaki-commandant dus niet zeker kon zijn dat u hen geen informatie zou doorgeven over hem of zijn manschappen. U verklaart dat u en commandant Zalmai burgerkleden droegen wanneer u hem in het dorp of de regio rondreed. Deze bescherming tegen mogelijke talibanaanvallen heeft niet veel zin wanneer u als zijn chauffeur gewoon alles over jullie route aan de taliban zou kunnen vertellen. Uw verklaringen over uw sollicitatie bij commandant Zalmai zijn overigens ook niet volledig eensluidend. Bij DVZ (Vragenlijst CGVS vraag 5) stelt u dat u een kennis vroeg een job voor u te regelen als soldaat. Bij het CGVS stelt u, gevraagd wiens idee het was dat u bij de arbaki zou gaan werken, dat u contact had met (Z.), maar dat uw moeder misschien al met hem gesproken had, dat het misschien haar mening was. Gevraagd of u niet meer problemen zou creëren dan oplossen door bij de politie te gaan, stelt u daarop dat uw moeder u dwong om voor (Z.) te werken. Dit is toch een heel andere weergave van de feiten. U reageert op de confrontatie met deze inconsistentie dat uw moeder u enkel hielp, niet dat ze u aan uw arm meenam naar het kantoor. U verklaart de inconsistentie dus niet (CGVS 28/10/2013 p. 8-10).

Ten vierde, de directe aanleiding van uw vlucht, namelijk het ultimatum door talibancommandant (J.G.) dat u de wapens moest geven die uw oom zou hebben gehad (CGVS 28/10/2013 p. 6-7), is op zich al vreemd. Gezien uw oom deze wapens getransporteerd zou hebben samen met iemand anders, én hierover zelfs een filmpje zou bestaan, én uw oom nog thuis is gekomen na dit wapentransport, maar u over deze wapens niets over wist en ze dus waarschijnlijk niet bij u thuis lagen, lijkt het maar logisch dat de vrienden van uw oom wel wisten waar hij de wapens zou hebben gelaten. Gezien hij zo gerespecteerd was als talibancommandant, lijkt het trouwens vreemd mocht hij de wapens ineens achterhouden voor zijn vrienden. Gezien dit transport de aanleiding was voor gouverneur Ustad Atta om uw oom destijds te laten arresteren of doden door de buitenlandse troepen en de politie, zal het ook niet over een kleine hoeveelheid wapens gegaan zijn die makkelijk thuis kunnen verborgen worden. Dat de vrienden en collega's van uw oom u hierover trouwens pas vragen begonnen te stellen nadat u bij de arbaki ging is merkwaardig. Het is dus vreemd dat ze u hierover niets vroegen in de 3-3,5 jaar na de dood van uw oom en voordat u bij de arbaki ging (CGVS 23/8/2013 p.9). Trouwens, wanneer u gevraagd wordt of de vrienden van uw oom u niet gewoon konden vertrouwen wanneer u hen zei dat u niets over de wapens wist, dan stelt u plots dat de belangrijkste reden was dat ze wilden dat u met hen zou samenwerken, dat uw oom geen gewoon lid was. Even goed hadden ze u uit respect voor uw oom met rust kunnen laten (CGVS 28/10/2013 p.11). Ook wanneer u gevraagd wordt waarom de collega's van uw oom niet aan diegenen die met uw oom het transport deden vroegen naar de wapens, stelt u dat het er eigenlijk om ging om iemand van uw familie lid te maken van hen (CGVS 28/10/2013 p. 12). U zo bedreigen en blijven vragen naar wapens waar u niets van afweet is niet echt een efficiënte

manier om u te proberen rekruteren. Ze hadden u trouwens ook beter gerekruteerd of proberen te rekruteren vooraleer u bij de arbaki ging.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u noch de wapens waarnaar de vrienden en collega's van uw oom u vroegen, noch commandant (J.G.), die u dit uiteindelijk ook vroeg en omwille van wiens ultimatum u het land verliet, bij DVZ vermeld hebt. Bij confrontatie hiermee stelt u slechts dat u alles zo kort mogelijk moest zeggen, en dat er niet genoeg tijd was of dat de tolk niet begreep wat u wilde zeggen. Dat u zelfs de directe aanleiding voor uw vertrek niet vermeldde, draagt verder bij tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS 28/10/2013 p. 11 en 13). Blijkt bovendien dat u het gehoorverslag van DVZ voor akkoord ondertekende, en nergens maakte u gewag van eventuele vertaalmoeilijkheden tijdens het gehoor die mogelijk een verklaring kunnen bieden voor het vastgestelde verschil (CGVS 23/8/2013 p. 2). Er kan gezien bovenstaande opmerkingen dan ook geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Verder zijn de voorgelegde documenten niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming kunnen ombuigen. Uw taskara werd hierboven al besproken.

Uit uw verklaringen kan niet worden afgeleid dat u een gegronde vrees hebt voor vervolging zoals is vastgelegd in de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn niet aannemelijk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de

impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie Afghanistan – Beschrijving van het conflict, 20 november 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land en stellen dat ook een aantal andere, voorheen niet door het conflict geteisterde, gebieden minder stabiel zijn geworden. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie COI Focus, Afghanistan: Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West-Afghanistan, 20 november 2013) blijkt dat hoewel er sprake is van AGE-aanwezigheid, de provincie grotendeels in handen is van de overheid. Het aantal incidenten in de provincie is beperkt en hierbij zijn slechts weinig burgerslachtoffers gevallen. Er is geen sprake van een situatie van veralgemeend willekeurig geweld in deze provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Balkh aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*”. Tevens stelt hij dat een manifeste appreciatiefout werd begaan en dat artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 is geschonden.

2.1.1. Verzoeker voert aan een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en is het oneens met de gronden op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) hem de hoedanigheid van vluchteling weigert.

Zijn problemen met en vrees jegens de taliban zijn ernstig en het is algemeen geweten dat de taliban er niet voor terugschrikken om geweld te gebruiken. Het CGVS hield volgens verzoeker te weinig rekening met de concrete omstandigheden ter plaatse, met zijn persoonlijkheid en met zijn relatief jeugdige leeftijd. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen oprecht zijn en citeert een aantal van zijn bij het CGVS afgelegde verklaringen. Volgens hem volstaan zijn verklaringen om het voordeel van de twijfel te verlenen en werden zijn problemen door het CGVS onvoldoende erkend. De redenen die het CGVS aanhaalt kunnen niet volstaan en doen op zich geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker betoogt dat de toelichting aannemelijk is die hij steeds verstreekte wanneer hem om toelichting werd gevraagd over onderdelen waarover de dossierbehandelaar bedenkingen had. Ook zijn uitleg voor de discrepanties tussen zijn verklaringen in de vragenlijst en bij het CGVS is aannemelijk.

Het CGVS hield verder geen rekening met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en het gehoor bij de DVZ. Bovendien kende zijn reisweg vele hindernissen en vormde deze een zware beproeving. Verzoeker doorkruiste zeven landen en verschillende Europese landen verklaarden zich onbevoegd voor zijn asielaanvraag en verwezen hem door naar een ander land voor de afhandeling van

zijn procedure. Verzoeker werd bovendien enkele malen van zijn vrijheid beroofd en in gesloten centra opgesloten. Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

Evenmin hield het CGVS rekening met *“mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens zijn gehoor op het CGVS”*. Tevens heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van zijn verklaringen of werden deze minstens verkeerd geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt traumatische ervaringen te hebben ondergaan. Het is algemeen geweten dat dit kan leiden tot psychische stoornissen, zoals verdringing, vervlakking, verandering van bewustzijn en een vertekend beeld van de werkelijkheid.

Verzoeker stelt nog dat het CGVS bij de beoordeling van zijn verklaringen selectief en enkel in zijn nadeel tewerk ging. Het CGVS had een vollediger en grondiger onderzoek moeten wijden aan alle gegevens in het dossier en meer rekening moeten houden met zijn opmerkingen en argumenten.

2.1.2. Verzoeker stelt tevens een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ten eerste vreest hij het willekeurige geweld naar aanleiding van het in binnenlands gewapend conflict in Afghanistan en zijn de argumenten op grond waarvan het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus afwijst niet overtuigend.

Ten tweede vreest verzoeker dat hij, indien hij na bijna vier jaar in het buitenland te hebben verbleven zou terugkeren naar zijn regio van herkomst, de aandacht zou trekken van de plaatselijke bevolking en daardoor een verhoogd veiligheidsrisico zou lopen. Hij loopt risico op een ontvoering of een afrekening.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent zijn beweerde leeftijd niet. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet worden betwist, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker zich ten aanzien van de Belgische asielinstanties ten onrechte trachtte voor te doen als minderjarige, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De stelling dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers "*relatief jeugdige leeftijd*" kan, gelet op het voorgaande, bovendien niet ernstig worden genomen.

Daar waar verzoeker verwijst naar het tijdsverloop tussen de feiten en zijn gehoor bij de DVZ en erop wijst dat zijn reis moeilijk verliep, dient, nog daargelaten dat hij niet nader uitwerkt dat, waar of op welke wijze dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed en evenmin *in concreto* aantoont dat of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing, te worden opgemerkt dat dit gegeven de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet kan verklaren. Dit doet immers geen afbreuk aan het feit dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar verzoekers relaas een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven, zou hij bij machte moeten zijn dit op coherente, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteen te zetten.

De algemene bewering dat verzoeker traumatische ervaringen onderging, kan de concrete motieven van de bestreden beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoont dat hij ingevolge hiervan aan één van de door hem genoemde, mogelijks aan een trauma verbonden psychische gevolgen zou lijden of niet in staat was om tijdens de gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond gedurende de beide gehoren bij het CGVS enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze gehoren, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker werpt voorts op algemene en louter hypothetische wijze op dat het CGVS geen rekening hield met "*mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens verzoekers gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook tijdens zijn gehoor op het CGVS*". Voorts doet hij gelden dat de dossierbehandelaar zich vergist heeft bij het analyseren van zijn verklaringen of deze minstens verkeerd interpreteerde. Andermaal laat verzoeker echter na om ter zake ook maar enige precisering te verstrekken. Hij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat, waar of op welke wijze er misverstanden zouden zijn opgetreden of zijn gezegden foutief zouden zijn geïnterpreteerd. Evenmin toont hij aan dat of hoe dit de bestreden motivering en beslissing zou hebben beïnvloed. Het uiten van dergelijke algemene en ongefundeerde beweringen kan geenszins volstaan om afbreuk te doen aan de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing.

Inzake verzoekers verwijt dat het CGVS selectief en enkel in zijn nadeel tewerk ging, dient te worden opgemerkt dat hij geen concrete elementen aanbrengt om deze nochtans ernstige aantijging te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Daarenboven kan in dit kader worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting met zich meebrengt om alle elementen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Daar waar verzoeker op algemene wijze poneert dat het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek had moeten wijden aan alle gegevens in het dossier en meer rekening had moeten houden met zijn opmerkingen en argumenten, beperkt hij zich wederom tot het uiten van voormelde, algemene

beweringen, zonder ook maar enigszins *in concreto* aan te tonen dat of welke elementen of gegevens van zijn relaas of dossier niet of niet voldoende werden onderzocht of in aanmerking genomen. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit een invloed zou hebben gehad op de bestreden motivering en beslissing. Bovendien brengt hij zelf geen bijkomende elementen of informatie aan die nuttig zouden kunnen zijn bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

De stelling dat het CGVS te weinig rekening hield met de concrete omstandigheden en met verzoekers persoonlijkheid, zonder enige nadere duiding te geven, zonder deze op zijn persoon en situatie te betrekken en zonder nader uit te werken dat of op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de beoordeling van zijn asielaanvraag, kan bezwaarlijk volstaan om de in de bestreden beslissing gedane, concrete vaststellingen te weerleggen of ontcrachten.

Verzoeker beperkt zich er in het verzoekschrift voor het overige toe zijn eerdere verklaringen te herhalen, te poneren dat deze verklaringen en de door hem verstrekte toelichting wel geloofwaardig zijn en te stellen dat de redenen die het CGVS aanhaalt niet kunnen volstaan om de te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Dit betoog is geenszins dienstig om de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te weerleggen of ontcrachten. Bijgevolg blijven deze pertinente en terechte motieven, die steun vinden in het dossier, onverminderd overeind en worden zij door de Raad overgenomen.

Op basis van de vaststelling dat (i) verzoeker weinig kon vertellen over het werk van zijn oom, die een belangrijke talib zou zijn geweest, en over de reden waarom er nog zo vaak en zo veel taliban naar zijn huis kwamen ook na de dood van zijn oom; (ii) het vreemd is dat verzoeker bij de arbaki ging en zijn verklaringen hiervoor niet overtuigen; (iii) het, in acht genomen dat het hele dorp wist dat verzoekers familie banden had met de taliban, niet aannemelijk is dat commandant Z. verzoeker zou aannemen om voor hem en de arbaki te werken; (iv) verzoekers verklaringen over zijn sollicitatie bij commandant Z. niet eensluidend zijn; (v) verzoekers verklaringen over de directe aanleiding van zijn vlucht in het geheel niet plausibel zijn; (vi) verzoeker bij de DVZ de nochtans niet onbelangrijke elementen onvermeld liet dat de vrienden en collega's van zijn oom hem vroegen naar wapens en dat hij door commandant J.G. voor een ultimatum werd gesteld dat hem ertoe aanzette het land te verlaten, alsmede dat hij hiervoor bij confrontatie geen afdoende verklaring kon geven, dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielaanvraag, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas.

Waar verzoeker opwerpt dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst ingevolge zijn loutere afwezigheid aldaar en zijn verblijf in het buitenland een verhoogd risico loopt, dient te worden opgemerkt dat hij nooit eerder tijdens zijn asielaanvraag aanhaalde op grond hiervan problemen te riskeren, ook niet wanneer hem aan het einde van het tweede gehoor bij het CGVS concreet werd gevraagd waarom hij niet kan terugkeren en wanneer hem de kans werd geboden om nog bijkomende opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 3, p.13). Indien hij daadwerkelijk vreesde ingevolge het voorgaande te worden gevisieerd in zijn land en regio van herkomst, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij dit eerder zou hebben vermeld. Verzoeker beperkt zich bovendien tot het uiten van de blote bewering dat hij een verhoogd risico zou lopen en riskeert slachtoffer te worden van een ontvoering of een afrekening. Hij brengt niet het minste begin van informatie bij ter adstructie van deze bewering en toont geenszins aan dat, waarom of onder welke omstandigheden hij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land en regio van herkomst dreigt te worden gevisieerd.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat de weigeringsmotieven inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet overtuigen en dat hij het willekeurige geweld naar aanleiding van het binnenlands gewapend conflict in Afghanistan vreest. Hij beperkt zich echter tot het uiten van deze algemene beweringen, zonder enig begin van informatie bij te brengen inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst in

Afghanistan en zonder ook maar enige poging te ondernemen teneinde de bestreden beslissing te weerleggen, daar waar hierin, op grond van de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie (stuk 13), op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat en waarom de situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen. Tevens kan niet worden aangenomen dat een manifeste appreciatiefout werd begaan.

2.2.7. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. Nog daargelaten dat verzoeker voor het overige geheel niet preciseert op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* geschonden zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft zijn asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.9. Verzoeker preciseert voor het overige niet welk(e) van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” hij *in casu* geschonden acht. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.10. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER